

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie Artykułu 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2016 r. – Fininvest i Berlusconi/EBC

(Sprawa T-913/16)

(2017/C 063/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strony skarżące: Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest) (Rzym, Włochy), Silvio Berlusconi (Rzym) (przedstawiciele: adwokaci R. Vaccarella, A. Di Porto, M. Carpinelli oraz A. Saccucci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 25 października 2016 r. „sprzeciwiającej się nabyciu kwalifikowanego udziału w spółce celowej przez nabywców”;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji przyjętej przez Europejski Bank Centralny w dniu 25 października 2016 r. (ECB/SSM/20016-7LVZ)6XRIE7VNZ4UBX81/4), na podstawie art. 22 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338) (zwaną dalej „CRD IV”), art. 1 ust. 5, art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 15 ust. 3 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.u. 2014, L 141, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego”, a także art. 19, 22 i 25 tekstu jednolitego włoskich ustaw z zakresu bankowości i kredytów, w której to decyzji Europejski Bank Centralny sprzeciwia się nabyciu przez Finanziaria d'Investimento Fininvest S.p.A. kwalifikowanego udziału w instytucji kredytowej (spółka celowa).

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą osiem zarzutów podzielonych na trzy grupy.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania art. 22 i 23 CRD IV, naruszenia art. 1 ust. 5, art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 15 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz art. 86 i 87 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, w szczególności w związku z art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 2 TUE i art. 127 ust. 6 TFUE, oraz nadużycia uprawnień.
2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący okoliczności, że rozszerzone zastosowanie CRD IV w niniejszej sprawie narusza ogólną zasadę niedziałania aktów prawa wtórnego wstecz.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i zasady powagi rzeczy osądzonej, z jakiej korzysta prawomocny wyrok Consiglio di Stato (Rady Państwa) nr 882 z dnia 3 marca 2016 r., który zawiera rozstrzygnięcie w przedmiocie skutków zezwolenia na łączenie wydanego przez Banca d'Italia (bank Włoch) w odniesieniu do udziału Fininvest w spółce celowej.
 - W tym zakresie podnosi się, że ta pierwsza grupa zarzutów dotyczy tej samej przesłanki zaskarżonej decyzji i kwestionuje w szczególności interpretację CRD IV przyjętą przez EBC, która jest obarczona błędem co do prawa i bezprawnie rozszerza szczególne uprawnienia przyznane EBC przez rozporządzenie w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz narusza powagę rzeczy osądzonej, na poziomie krajowym wynikającą z prawomocnego wyroku Consiglio di Stato z dnia 3 marca 2016 r. w odniesieniu do udziału w spółce celowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, art. 23 ust. 1 i 4 CRD IV oraz ogólnych zasad legalności, pewności prawa oraz przewidywalności działań administracji w odniesieniu do stosowania krajowych przepisów transpozycyjnych przez EBC, oraz naruszenia ogólnych zasad legalności i pewności prawa w zakresie, w jakim EBC uważa, że wobec skarżących może powołać się na *Guidelines for the prudential assessment of acquisitions and increases in holdings in the financial sector required by Directive 2007/44/EC*, przyjęte w 2008 r. przez komitety CESR, CEBS i CEIOPS.
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący naruszenia istotnych przepisów formalnych, a konkretnie braku pouczenia i braku uzasadnienia w odniesieniu do kryterium „prawdopodobnego wpływu potencjalnego nabywcy na [...] instytucję kredytową” (art. 23 ust. 1 CRD IV).
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, ponieważ zaskarżona decyzja w istocie wywiera skutki wyłączenia, zobowiązując do przymusowej sprzedaży znaczącego udziału, naruszenia art. 16 i 17 karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz odpowiednich ogólnych zasad prawa Unii europejskiej wynikających z europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich.
 - W tym względzie podnosi się, że ta druga grupa zarzutów odnosi się do oceny dokonanej przez EBC i dotyczy, z jednej strony, wykładni przepisów krajowych dokonanej przez EBC, a z drugiej strony, braku konkretnej oceny „prawdopodobnego wpływu potencjalnego nabywcy na [...] instytucję kredytową” i braku poszanowania zasady proporcjonalności w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego.

Trzecia grupa zarzutów dotyczy natomiast szeregu poważnych uchybień proceduralnych w procedurze nadzorczej i ostatecznej decyzji EBC.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia praw do obrony, których „w pełni [się] przestrzega” (art. 22 ust. 2 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz art. 32 ust. 1 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) oraz prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 karty praw podstawowych, ze względu na opóźniony dostęp do akt i brak możliwości zapoznania się z treścią aktu EBC, na podstawie którego zostało wszczęte postępowanie w sprawie zezwolenia. Podnosi się także błędne zastosowanie art. 32 ust. 1 i 5 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

8. Zarzut ósmy dotyczący bezprawności, w świetle art. 277 TFUE, art. 31 ust. 3 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ze względu na naruszenie praw do obrony zagwarantowanych w art. 41 karty praw podstawowych i odpowiednich ogólnych zasad prawnych wynikających z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla państw członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2017 r. – J.M. E.V. e hijos/EUIPO – Masi (MASSI)

(Sprawa T-2/17)

(2017/C 063/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: J.M. E.V. e hijos, SRL (Granollers, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokaci M. Ceballos Rodríguez i J. Güell Serra)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Alberto Masi (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MASSI” – unijny znak towarowy nr 414 086

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2016 r. (sprostowana decyzją z dnia 3 listopada 2016 r.) w sprawie R 793/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie złożonego przez Alberta Masiego wniosku o unieważnienie prawa do znaku, dotyczącego rejestracji nr 414086 „MASSI” dla klasy 12;
- obciążenie EUIPO i – w przypadku wstąpienia do postępowania – drugiej strony w postępowaniu przed EUIPO kosztami niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 56 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 (res iudicata);
 - Niezastosowanie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
-